

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

kræver en betydelig indsats, eller om det skal nedlægges. Regeringen er beredt til indsatsen og har hermed gjort rede for sine hensigter.

Forespørgeren (Kirsten Jacobsen) (FP):

Efter at vi nu har hørt kulturministerens redegørelse og vi har hørt, hvilke initiativer regeringen kunne tænke sig at tage i den anledning, ja, så må jeg i hvert fald give ministeren ret i, at det nok er en skæbnestund for Det kgl. Teater, for efter redegørelsen må vi klart kunne konstatere, at folketinget står over for at skulle tage stilling til ét af to forslag.

Hvis man vil bevare de nuværende bygninger, så må der skaffes øgede bevillinger, eller også må man, som ministeren har sagt, bevilge de 120 mill. kr., som det koster at opføre en ny bagscene til Gl. Scene, nye magasiner med prøvesale osv. Desforuden må man bevilge de 6-7 mill. kr., som det koster at flytte værkstederne til Artillerivej, og desuden må man acceptere, at teatrets Gl. Scene skal være lukket i en periode.

Folketinget kan jo da i hvert fald ikke beskyldes kulturministeren for, at han ikke har gjort tingene helt klare, men jeg synes nok, man kunne bebrejde ministeren, at man ikke fra regeringens side samtidig forsøgte at fremlægge konkrete besparelsesforslag i den nuværende situation.

Det er naturligvis muligt, at kulturministeren – det har han jo givet udtryk for – har den opfattelse, at man ikke bør lade forretningsmæssige synspunkter komme ind i debatten, når det gælder Det kgl. Teater. Det er vi naturligvis uenige om, og det tror jeg at kulturministeren er helt klar over. Fremskridtspartiet har ikke den opfattelse, at Det kgl. Teater skal drives efter andre principper, end vi mener teatre i al almindelighed skal drives efter. Vi mener, at teatre kan drives kommercielt. Når ministeren nu selv nævner, at Det kgl. Teaters situation ikke er enestående, men at man også i andre lande har foretaget væsentlige investeringer i modernisering af scenebygninger osv. – ministeren nævner operaen i Stockholm og i Oslo – så synes jeg, at det ville være rimeligt, hvis ministeren her over for folketinget oplyste, hvordan billetindtægten på disse to scener står i forhold til scenernes driftsudgifter.

Jeg tror, det er helt klart for de fleste, at det ikke kun er Det kgl. Teaters utidssvarende bygninger, der har gjort, at tilskuddene er steget med sådan en fart, som de er. Ministeren

siger jo selv, at gamle privilegier har vanskeliggjort en smidig drift. Ministeren siger også, at der ikke har været den fornødne samarbejdsvilje. Det er vel også noget af årsagen til, at det danske folk egentlig ikke har følt nogen anledning til at overrække teatret nogen laurbærkrans, for man har faktisk ikke haft den fornemmelse, at teatret levede op til de krav, som man med rette kunne stille.

Jeg tror heller ikke på, at det danske folk i vores nuværende situation er rede til at ofre de 120 mill. kr., som en ny bygning koster, og da slet ikke, når teatret til gengæld kun kan love besparelser på 8-10 mill. kr. Ministeren må forstå, at det er vanskeligt for ganske almindelige mennesker at acceptere, at folketinget og regeringen vedtager, at lønmodtagerne til næste år kun må stige 6 pct. i løn, samtidig med at man vedtager et augustforlig, som i gennemsnit koster den danske lønmodtager 300 kr. om måneden, og samtidig forlanger man, at de skal yde et bidrag på 120 mill. kr. til modernisering af Det kgl. Teater.

Hvis ministeren ikke kan se skævhederne i det, så skyldes det måske, at kulturministeren har for travlt med at gå til premiere i Det kgl. Teater og derfor ikke har så meget tid til at komme ud og snakke med sine egne vælgere, nemlig alle dem, der betaler for teatrets drift. Hvis kulturministeren lyttede til, hvad der rører sig ude omkring i befolkningen, så ville det ikke være nødvendigt at stille det spørgsmål, som kulturministeren gjorde i sin redegørelse, og sige, at man måtte definere Det kgl. Teaters målsætning i samfundet. Så ville det heller ikke være nødvendigt at sætte et spørgsmålstegn ved, om de gældende ansættelsesnormer er hensigtsmæssige. Alle andre end kulturministeren ved, at det er de ikke.

Jeg synes også, det havde været naturligt, om ministeren i sin redegørelse helt klart havde præciseret, at man måtte få gennemført en bredere transmissionsdækning fra Det kgl. Teater og ikke bare et par flotte bemærkninger om, at i fremtiden og hvis og ifald osv., men helt klart havde sagt, det er ministerens hensigt simpelt hen at sørge for, at tv-transmissioner fra Det kgl. Teater bliver gennemført på en måde, som er tilfredsstillende for den danske befolkning og ikke Det kgl. Teaters kunstnere. Det burde vel i virkeligheden være sådan, at Danmarks radio frit skulle kunne transmittere alle de forestillinger, som opføres på Det kgl. Teater. Hvis det var tilfældet, ville der vel heller ikke